

Espai d'espiritualitat

PEREGRINS DE L'ESPERANÇA

Les esglésies particulars s'estan preparant per la celebració del Jubileu de 2025. El Papa ha volgut que aquest any pre jubilar els fidels es lliuressin a la pregària, descobrint-la com espai existencial on Déu es comunica i la persona pot transcendir-se a si mateixa i obrir-se a l'infinit. Aquest Jubileu té la particularitat de la commemoració del primer concili pròpiament dit ecumènic, el Concili de Nicea (325), on per primera vegada s'articulà la fe de l'Església en la Professió de fe (el Credo). El Credo de Nicea és acceptat i emprat en totes les Esglésies cristianes. Allí professem que Déu és Trinitat i que Jesucrist és veritablement el Fill de Déu, encarnat per obra de l'Esperit Sant en el si virginal de Maria. El proper Jubileu tindrà un alt sentit ecumènic. L'Església ha avançat i avança a través del temps, sempre fidel a si mateixa i a la seva tradició, que és apostòlica.

“ LA PORTA SANTA TÉ EL SÍMBOL DE LA PORTA ESTRETA, DE LA QUAL EL SENYOR ENS PARLA A L'EVANGELI

Un any jubilar és sempre l'Any de Gràcia del Senyor. El papa Francesc ha indicat bellament el sentit i les orientacions en la Butlla d'indició: *Spes non confundit*. Amb aquest document el Jubileu ha quedat convocat. Un Jubileu fa descobrir l'Església com a peregrina en l'esperança. Justament el lema del Jubileu és *Peregrins de l'esperança (Peregrinantes in spes)*. Un jubileu és un temps de conversió i de reconciliació. Una nova embranzida per l'evangelització. Un temps del gran perdó on la indulgència és plenària. Tots els fidels del món hauran de traspassar les portes santes de les esglésies jubilaris. La porta santa té el símbol de la porta estreta, de la qual el Senyor ens parla a l'Evangeli. És un pas ardu que implica la conversió del cor i la renúncia al món i als seus ídols. És també una figuració de l'entrada a la Jerusalem del cel. Ens recorda que per entrar en el Regne no tenim altra porta que el mateix Crist, que es definí a ell mateix com a porta (Jn 10,1-10).

En els moments que vivim, veritablement crucials per l'Església i per al món (les guerres, els efectes de la pandèmia, el canvi climàtic), serà bo de celebrar el Jubileu, com un nou començament i una nova esperança. És la certesa que el món està abandonat a si mateix, sinó que hi ha un disseny de salvació. El Jubileu, sens dubte, ajudarà a sostenir la fe de l'Església i renovar-la.

Rafael Serra Abellà, pvre.

Símbols i signes

L'AMBÓ

És el lloc reservat per proclamar la Paraula de Déu: les lectures tant de l'Antic com del Nou Testament, i també s'hi poden fer les intencions de la pregària universal. Així doncs, no s'hi haurien de fer mai monicions o utilitzar-se per dirigir cants o llegir textos no bíblics. L'ambó és un lloc ple de dignitat com la seu i l'altar, estable, i ha d'estar situat en un espai on sigui fàcil atraure l'atenció de la comunitat per a l'escolta. Es pot cobrir amb un drap del color del temps litúrgic, pot estar situat tant a la dreta com a l'esquerra del presbiteri, i al seu costat es posa el ciri pasqual durant el temps de la Pasqua.

És el lloc des d'on Déu ens parla, ara i aquí a cadascú de nosaltres, en les nostres situacions, les nostres alegries, les nostres mancances. Déu, a través de la seva Paraula, ens consola, ens conforta, ens il·lumina i ens ensenya la seva doctrina per guiar el nostre caminar vers el seu Regne. Des de 1965, amb la reforma del Concili Vaticà II, es proclama la Paraula de Déu en unes 350 llengües arreu del món perquè sigui comprensible a tota comunitat eclesial. En l'Eucaristia, la primera lectura, el salm i la segona lectura són proclamades per persones laïques, mentre que l'Evangeli es reserva als ministres ordenats. És important que les persones que llegeixen les lectures ho facin de manera clara i entenedora perquè el missatge, com la bona llavor del sembrador, arribi a la comunitat reunida, terra on la Paraula ha de quedar sembrada, créixer i donar fruit. Del ritual de la benedicció de lectors: "Amb aquesta missió, vosaltres sereu un graó entre Déu que parla i l'home que escolta, perquè els fidels creixin en la fe. Quan proclameu la paraula penseu que vosaltres heu de ser els primers a escoltar-la amb docilitat, a conservar-la en els vostres cors i a dur-la a la pràctica, conduïts per l'Esperit Sant".

Meritxell Nin Mercader

Descobrim la Litúrgia de les Hores

FORA D'HORES: L'OFICI DE LECTURA

En una presentació global de la Litúrgia de les Hores no podem oblidar l'Ofici de Lectura. Aquest "ofici" no té hora. I sí, el seu nom no enganya. És un Ofici, és a dir, una celebració litúrgica, i no un simple exercici devocional; i és de Lectura, és a dir, una assimilació orant de la Paraula de Déu. No té hora, perquè no està vinculat a cap moment concret del dia.

Els monestirs conserven l'hora anomenada *Matines*, una vetlla nocturna de lloança a base de salms, lectures i responsoris. Les *Matines* es fan quan encara és de nit, perquè segueixen l'exemple de Jesús, que es retirava sovint a pregar quan encara era fosc (cf. Mt 14,23.25; Lc 6,12). L'Ofici de Lectura és una adaptació de les *Matines* de l'Ofici monàstic, de manera que pugui ser recitada en el decurs de la jornada, ja sigui durant el dia o durant la nit.

Per a aquesta pregària, cal un moment propici, que asseguri una estona de tranquil·litat per a l'escolta de la Paraula de Déu. És aquí on trobem l'essència de l'Ofici de Lectura: ens disposem a escoltar el que Déu ens ha revelat en la Història de la salvació, i a fer-ne una meditació amb l'ajut de lectures espirituals d'insignes autors cristians de totes les èpoques; i també d'escrits que ens parlen o fan parlar els sants i les santes que es commemoren en un dia concret. Aquesta meditació de l'Escriptura, guiada pels escrits patristics i d'autors cristians, va sempre acompanyada de la pregària: abans de les lectures, els salms i, després, els responsoris; però també hi ha lloc per a la veu de l'Església en els himnes i la pregària que clou l'Ofici.

Necessitem alimentar-nos de la Paraula de Déu. Però no és un llegir per llegir: és una lectura en un context de pregària, de diàleg amb Aquell que ens parla. L'Ofici de Lectura ens ajuda a convertir-nos en deixebles del Mestre interior, que ens alligona amb les seves paraules de vida eterna.

Mireu què en deia el papa sant Pau VI en l'audiència general del 3 de novembre de 1971: "Seria molt útil recordar als fidels en moments de general tensió dels ànims l'excel·lència de la lectura, de l'exposició i de la meditació de la Paraula de Déu, amb la certesa que aquesta exhortació seria saludablement acollida per cada ànima, com un segell a la Litúrgia de les Hores, i digna memòria de l'oportunitat d'una pregària a la composició de la qual s'hi han dedicat segles i segles de treball, i en la qual pares, doctors, teòlegs i sants de l'Església fan sentir la seva veu perenne".

Jordi Guàrdia Romeu

L'Eucaristia, pas a pas

LA PREGÀRIA EUCARÍSTICA - PREFACI

Després del diàleg inicial s'inicia l'anomenat prefaci, del llatí "prae-fateor", que significa: parlar en primer lloc, el que es diu primer, la introducció. Normalment comencen amb aquestes paraules: "És realment just i necessari, és el nostre deure i és la nostra salvació...", i, acabada la seva proclamació, s'inicia l'aclamació del Sanctus, que veurem en el proper apartat.

És una gran lloança a Déu, normalment al Pare, per la història de la salvació. En les litúrgies occidentals, hi ha una gran varietat de prefacis que poden destacar, tenint en compte el temps litúrgic o la festa que se celebra aquell dia, algun punt concret d'aquesta història salvadora que vol aprofundir o celebrar aquell temps o festa concreta.

La pregària eucarística II, atribuïda a sant Hipòlit de Roma, té un prefaci propi que no va dirigit al Pare sinó al Fill, i està centrat en la seva obra salvadora, des de la seva encarnació en Maria fins a la seva Pasqua.

El temps d'Advent té 4 prefacis, el de Nadal en té 4, el de Quaresma en té 7, el de Pasqua en té 8, i el temps de durant l'any en té 19. Hi ha 5 prefacis per les misses de difunts i el santoral en té 14, amb el criteri d'elecció segons els tipus de sant que es celebra aquell dia: Mare de Déu, àngels, apòstols, màrtirs, pastors, doctors de l'Església, verges, religiosos o altre sants. A més, hi ha moltes festes i solemnitats que tenen prefaci propi.

En el missal veiem com tots els prefacis tenen música perquè estan fets per ser cantats pel president de la celebració Eucarística com a lloança que són. La lloança hauria de ser habitual en la nostra pregària habitual tal i com ho és en la litúrgia. Quantes vegades limitem la nostra pregària a peticions de perdó, per les nostres necessitats i per les necessitats dels altres, i oblidem aquesta lloança i acció de gràcies a Déu per la seva bondat i el seu amor. Tant de bo el prefaci ens motivés a obrir la nostra pregària personal a aquesta acció d'agraïment i de lloança que ens ajuda a sentir-nos estimats i acompanyats per Déu sempre i en tot lloc.

Xavier Roig Rovira, pvre.

